

sommer

Henda. Din hånd i min hånd.

Og lyset som omslutter alt og får mørket til å forsvinne.
Der er den eneste redninga.

UTA FOR ER DET MØRKT, bysommernøkt, magisk, mystisk, dampende. Gatelyktene lyser som små soler bortover asfalten, merkelige skikkelser passerer. Jeg har slentret rundt på måfå, drømt bort litt tid på benken nede ved elka, og nå sitter jeg i vinduet på Cacadou. Jeg liker å sitte på krakken med ryggen til lokallet, dingle med beina og se ut på fortaushuettene og natta.

«I'm a spy, in the house of love. I know the dream, that you're dreaming of.» Tenk at du sa det. Jeg skvetter og snur meg, og der er du. «Sorry for at jeg er så sein. Kommer rett fra øving,» sier du og setter fra deg gitarbagen. Jeg vil falle av barkrakken.

«Hva heter du, lille fugl?» sier du.

«Annabel,» svarer jeg og rødmer.

«Så hva har du lyst på, Annabella,» sier du. Jeg sier at en øl og Ferner hadde vært fint, du henter to av hver og setter deg ved sida av meg.

«Har ikke jeg sett deg før et sted?» sier du. «Du er jævla pen. Ikke pen på den pene måten, bare vakker for meg,» sier du. Så sier du ikke mer, du blir bare sittende og stirre på meg til vi begynner å le. «Er du her aleine?» sier du mens du reiser deg, jeg nikker. «Jeg ventet på res-

ten av bandet, men de er treige. Snart tilbake,» sier du og forsvinner inn på do.

Wow. Livet er så sjukt. Så latterlig sjukt. Det er som om alt er forbundet, alt henger sammen, en vei fører hit, en annen vei til et helt annet sted, og hvis man tar eller ikke tar den trikken, vil det avgjøre om man går forbi den femhundrelappen på det gategjørnet, vil det avgjøre om man møter sitt livs kjærlighet på akkurat den baren, eller går aleine hjem som alltid. Og er det ikke ekstraordinært, hvordan et lite knippe mennesker har kryssa min vei, eller din vei, vår vei, hele menneskehetens vei, for den saks skyld, og gjort en altoppgripende forskjell, og det skjer takk og lov hele tida, hver eneste dag, og jeg håper det fortsetter sånn, for på den måten veit man at man har levd, og det er sakens mange mennesker der ute som eksisterer, men bare et fåtall som *lever*. På graven min skal det stå, *hun levde mens hun levde*! Kjærligheten banker på min dør, bank, bank!

«Halla baby, er det meg du venter på?»

Du er tilbake, og noen små, tunge glass med et eller annet kommer på bordet. Skål, sier du, skål, sier jeg, og skål sier de andre som plutselig er der, og hvor kjenner dere hverandre fra, sier de, vi kjenner hverandre fra nå, sier du, før vi like etter banker de tomme, små glassa i bordet, og du sier: Her er det kjedelig, vi drar et annet sted.

Vi kommer oss ut på fortauet, samler tropene før vi blir enige om at det er Youngstorget som gjelder, du fyrer opp og ser på meg, skal vi gå da, sier du og blunker, og jeg har ikke noe valg, jeg er hypnotisert, jeg sier ja og all tid etterpå er vi aleine blant de andre på fortauet. Vi er på en annen planet, og du synger *love me tender*, det

er akkurat som i den filmen, og jeg føler meg som ei lita jente. Jeg vil bare at vi skal gå sånn mens du synger for meg, for alltid, og du lyser.

På Youngstorget setter vi oss på en benk, deler en sigg, og blant slitne utliggere og blomsterelskende sigøynere, blant drita og lallende vestkantfolk som strømmer ut av åpningen i veggene, blant rockerne og eksentrikerne, som slentrer avgårde, blant bertene og alle de grå og usynlige, i alt gatemylderet og musikken og stranken av Oslo, parfyme, fyll og piss, forelsker vi oss, og alt er vidunderlig og svimmelt og tåkete og alt snurrer rundt, og vi kliner og hele verden forsvinner og alt blir stille, stille.

Har du sett månen, det er bare midt i juni at månen blir så stor som det der, sier du. Jeg er forelska i deg, sier du. Er du min? sier du. Hvis *du* er *min*, svarer jeg. I'm yours, baby, sier du, og det er bare oss to i hele verden, på denne bittelille klinkkekula, oss to aleine. Himmelfalne. Fortapte.

Skal vi stikke, sier du, gjett om, sier jeg, og vi løper over torget, gjennom folkehavet, opp en bakke, rundt et gategjørnet, bortover Møllergata, og når vi er kommet dit, tar du hånda mi, og jeg visste ikke at det gikk an å være så lykkelig! Hva er det som skjer med meg? Hva er det som skjer!

Veien hjem er tåke, en drømmeråke av hender og kyss. Vi går tett omslyngt oppover langs elva, som kakler og drypper for oss, vi kliner på alle bruene, vi prater og ler og alt er så naturlig, jeg har aldri opplevd øyeblikk som bare varer og varer, og jeg vil at vi skal gå sånn for alltid, men omsider kommer vi hjem til meg. Og vi kommer ikke lenger enn inn på kjøkkenet før vi river av oss

klærne og kysser hverandre som om vi skal dø i morra, og så sitter du på kjøkkenstolen og spiller gitar for meg, jeg har aldri hørt sånne sanger før. Og vi går inn i stua og jeg viser deg bildene mine, og du klapper og jubler og sier jeg er genial, og du setter på ei plate du har med deg, og du sier at vi skal danse, og så pakker vi oss inn i et pledd, og sånn står vi og vugger til musikken, som i en kokong med galskap, *oh, lover of love, say hello to the ridiculous*, og du sier at det er vår sang, og du digger kåken min og hagen min og meg, og jeg vil bare forsvinne inn i huden din, håret ditt, du lukter så innmari godt, og vi er kalde og glovarme, alt på en gang, og jeg veit at sånn her, akkurat sånn her, vil jeg ha det. *Hey, lover of love, there's no realities.*

JEG VÅKNER FØRST. DU ligger ved sida av meg, og jeg kan ikke tro du er her, og vi er nakne, men vi har ikke pult, for du ville spare det, spare det, for vi har all tid i verden, sa du, og aldri har noen sagt noe så romantisk til meg, og hånda di holder hånda mi og aldri har jeg vært så lykkelig og trøtt.

Du sover. Jeg ligger og ser på deg som sover, jeg stryker med hånda over det svarte, krøllerte håret ditt, over ansiktet ditt, du gløtter med øya, smiler det vidunderlige, skeive smilet, før du strekker deg etter røykpakka på bordet, tenner to røyk, gir meg den ene og legger deg ned igjen.

«Hva er det du vil med meg?» sier du.

«Alt. Jeg vil alt med deg. Vi skal gifte oss i Las Vegas, dra på bryllupsreise til Hawaii, og når vi kommer tilbake, flytter vi til et vakkert hus på landet et sted, bort fra byen, ut i naturen!»

«Jasså?»

«Og så skal vi få mange barn!»

«Mange barn?»

«En hel gjeng! Jeg kan male, du spille musikk, unga leke i hagen, og alt er fred på jord.»

«Your wish is my command,» sier du, og så blir vi bare liggende og røyke og dirre, vi vibrerer begge to, det er